

The Holy See

JUBILEJ SVIJETA VOLONTARIJATA

HOMILIJA SVETOG OCA

Sveta misa prigodom Jubileja svijeta volonterstva

Trg svetog Petra

Prva korizmena nedjelja, 9. ožujka 2025.

[Multimedia]

Isusa je Duh odveo u pustinju (Lk 4, 1). Svake godine naš korizmeni hod započinje nasljedovanjem Gospodina u tom prostoru kojim On prolazi i za nas ga preobražava. Kad Isus ulazi u pustinju, događa se, naime, odlučujuća promjena: mjesto tišine postaje prostorom slušanja. Slušanja stavljenog na kušnju, jer između dva potpuno oprečna glasa morate izabrati kojeg ćete slušati. Predlažući nam tu vježbu, Evanđelje potvrđuje da Isusov put počinje činom poslušnosti: Duh Sveti, sama Božja snaga, vodi ga tamo gdje ništa dobro ne raste iz zemlje niti pada kiša s neba. U pustinji čovjek doživljava vlastito materijalno i duhovno siromaštvo, potrebu za kruhom i riječju.

Isus također, pravi čovjek, čuti glad (usp. r. 2) i četrdeset dana je iskušavan riječju koja nipošto ne dolazi od Duha Svetoga, nego od zloga, đavla. Na početku četrdesetodnevnog korizmenog puta, razmišljamo o tome da smo i mi stavljeni na kušnju, ali nismo sami: s nama je Isus koji nam utire put kroz pustinju. Sin Božji koji je postao čovjekom ne ograničava se na to da nam pruži primjer u borbi protiv zla. On čini mnogo više od toga: daje nam snagu da se odupremo njegovim nasrtajima i ustrajemo na putu.

Promotrimo, dakle, tri značajke Isusove i naše kušnje: početak, način, ishod. Sučeljavajući ta dva iskustva, naći ćemo potporu za naš put obraćenja.

Prije svega, Isusova je kušnja u svom *začetku* hotimična: Gospodin odlazi u pustinju ne radi razmetanja, da pokaže koliko je jak, nego iz svoje sinovske raspoloživosti prema Duhu Očevu, čijem se vodstvu spremno odaziva. Mi pak kušnju podnosimo: zlo prethodi našoj slobodi, podriva je iznutra kao neka unutarnja sjena i stalna prijetnja. Dok molimo Boga da nas ne napusti u napasti (usp. *Mt* 6, 13), sjetimo se da je On već uslišao tu molbu preko Isusa, Riječi koja je tijelom postala da uvijek ostane s nama. Gospodin nam je blizu i brine se za nas posebno u mjestu kušnje i sumnje, odnosno kad se napasnik oglasi. Ovaj potonji je otac laži (usp. *Iv* 8, 44), pokvarenjak je i kvaritelj ljude, jer poznaje Božju riječ, ali je ne razumije. Štoviše, iskrivljuje je: kao u Adamovo vrijeme, u Edenskom vrtu (usp. *Post* 3, 1-5), tako čini sada protiv novog Adama, Isusa, u pustinji.

Uočavamo ovdje jedinstven *način* na koji je Krist kušan, to jest u njegovom odnosu s Bogom, njegovim Ocem. Đavao je onaj koji razdvaja, onaj koji unosi podjelu i razdor, dok je Isus onaj koji ujedinjuje Boga i čovjeka, posrednik. U svojoj izopačenosti, zloduh želi uništiti tu vezu, čineći Isusa povlaštenim: „Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom“ (r. 3). I još: „Ako si Sin Božji, baci se oдавde dolje!“ (r. 9) s vrha Hrama. Suočen s tim napastima, Isus, Sin Božji, odlučuje o *načinu* na koji će biti sin. U Duhu koji ga vodi, njegov izbor otkriva *kako* želi živjeti svoj sinovski odnos s Ocem. To je ono za što se Gospodin odlučuje: ta jedinstvena i isključiva veza s Bogom, čiji je On Jedinorođeni Sin, postaje odnos koji uključuje sve, ne isključuje nikoga. Odnos s Ocem dar je koji Isus dijeli u svijetu za naše spasenje, a ne ljubomorno blago (usp. *Fil* 2, 6) kojim se treba hvastati kako bismo postigli uspjeh i privukli sljedbenike.

I mi smo kušani u našem odnosu s Bogom, ali na suprotan način. Đavao nam, naime, šapuće u uši da Bog zapravo nije naš Otac, već naprotiv, da nas je napustio. Sotona ide za tim da nas uvjeri da za gladne nema kruha, a još manje kruha od kamenja, niti nam anđeli pomažu u nesreći. Svijet je nedvojbeno u rukama zlih sila, koje tlače narode arogancijom svoje proračunatosti i nasiljem rata. Upravo dok bi nas zloduh htio navesti da mislimo da je Gospodin daleko od nas, dovodeći nas do očaja, Bog nam dolazi još bliže, dajući svoj život za otkupljenje svijeta.

I evo trećeg vida: *ishod* napasti. Isus, Krist poslan od Boga, pobjeđuje zlo. On odbija đavla, koji će se ipak vratiti da ga kuša „drugom prilikom“ (r. 13). Tako govori Evanđelje, a toga ćemo se sjetiti kad na Golgoti ponovno čujemo Isusovu molbu: „Ako si Sin Božji, siđi s križa“ (*Mt* 27, 40; usp. *Lk* 23, 35). U pustinji je napasnik poražen, ali Kristova pobjeda još nije konačna: bit će to u njegovu Vazmu smrti i uskrsnuća.

Dok se pripremamo slaviti središnje otajstvo vjere, uviđamo da je ishod naše kušnje drugačiji. Kad se nađemo pred napašću, ponekad padamo: svi smo grešnici. Poraz, međutim, nije konačan, jer Bog nas iz svakog pada diže svojim oproštenjem, beskrajno velikim oproštenjem u ljubavi. Naša kušnja ne završava neuspjehom, jer smo u Kristu otkupljeni od zla. Prolazeći s njim kroz pustinju, idemo neprohodnom stazom bez putokaza: sam Isus otvara nam taj novi put oslobođenja i otkupljenja. Slijedeći Gospodina s vjerom, od lutalica postajemo hodočasnici.

Drage sestre i draga braćo, pozivam vas da na taj način započnemo naš korizmeni hod. A budući da nam je na tom putu potrebna ta dobra volja, koju Duh Sveti uvijek podupire, sretan sam što mogu pozdraviti sve volontere koji su danas prisutni u Rimu prigodom svog jubilarnog hodočašća. Od srca vam hvala, dragi moji, zato što po uzoru na Isusa služite bližnjima ne služeći se njima. Na ulicama i u domovima, uz bolesne, patnike, utamničene, s mladima i starima, vaša predanost ulijeva nadu cijelom društvu. U pustinjama siromaštva i usamljenosti, mnoge male geste besplatnog služenja daju da procvjetaju klice novog čovječanstva: onaj vrt koji je Bog sanjao i dalje sanja za sve nas. njao i dalje sanja za sve nas.